

[Jens Thomsen.]

gode Indtægter. Denne tilfældige Uretfærdighed rammer i stor Udstrækning Ungdommen, der skal oparbejde sig et selvstændigt Erhverv, men den kan ogsaa ramme hele Erhvervet, og det er Tilfældet for Landbrugerhvervet, idet der i Landbruget var unaturligt daarlige Indtjeningsmuligheder i Sammenligningsaarene, medens der var Højkonjunktur i Byerne.

Til Trods derfor ser det ud til, at man tilsigter at ramme Skatteyderne i Provinsbyerne og Landdistrikterne endnu mere uretfærdigt, end de uheldige Forhold giver Anledning til. Det ærede Medlem Hr. Rager gav under første Behandling Udtryk for, at Provinsbyerne og Landdistrikterne skulde rammes meget stærkere af Krigskonjunkturbeskatningen end København, til Trods for at Københavnerne i Forvejen er favoriseret med større Forsørger- og Børnefradrag. Dette forslaaer intet, sagde det ærede Medlem, Forskellen skal gøres meget større. Det ærede Medlem sagde, at 10 000 Kr. ikke har samme Værdi overalt, og derfor skulde Provinsbyerne og Landdistrikterne rammes stærkere end København. Der er jo mange Københavnerne, som har Sommerhus paa Landet, og en Del af Aaret er disse Mennesker underkastet samme Levevilkaar som de andre Skatteydere i Landdistrikterne. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, om disse Københavnerne skal ligestilles med Skatteyderne i Landdistrikterne med Hensyn til Krigskonjunkturbeskatningen, eller om de skal have en særlig Begunstigelse, fordi de fører Hus baade i Byen og paa Landet.

Paa mange Maader har man søgt at skabe Modvilje i Byerne mod Landbruget. Man bildte Byernes Befolkning ind, at Landbruget havde urimeligt store Indtægter paa Grund af Krigen, men Skatteevnen steg samtidig saa stærkt i København, at Kommunen ikke kunde bruge de paalignede Skatter, og „Politiken“ gav Udtryk for stor Betænkelighed ved Krigskonjunkturbeskatningen, fordi Københavnerne skulde bære Halvdelen af hele denne Skattebyrde. Disse Kendsgerninger viser Urigtigheden af den førte Agitation mod Landbruget. De viser, at de store Indtjeningsmuligheder fortrinsvis findes i Hovedstaden, og at Talen om Landbrugets store Indtægter er ubegrundet.

Det ærede Medlem Hr. Rager talte ogsaa om, at Landbruget skulde indbetale Penge til en Krisefond, for ellers har Landbruget ingen Modstandsevne, naar Krigen er forbi, saa skal de igen have Statstilskud,

som de fik i 30erne. Det ærede Medlem har aabenbart den Opfattelse, at Landbruget er et udueligt Erhverv, der kun kan forrente sig i Krigstider, og at det under normale Forhold skal leve af Statstilskud. For en overfladisk Betragtning ser det ud, som om det ærede Medlem havde Ret. Naar Landbruget selv i de nuværende Krigstider ikke kan faa den nødvendige Arbejdskraft til at dyrke den Jord, der skal ernære hele Befolkningen, saa er der noget galt, men Fejlen ligger ikke i manglende Muligheder for at drive Landbrug i Danmark, og Fejlen skyldes ikke en uduelig Landbostand. Danmarks Jord er Landets naturlige Rigdomskilde. Dansk Landbrug har vundet Respekt og Anerkendelse i andre Lande, og det er sørgeligt, at Landbrugerne skal betragtes som en Pariakaste af ledende Blade og Politikere. Hvis Lovgivningen vil give Landbruget lige Arbejdsvilkaar med de øvrige Erhverv, skal det nok klare sig uden Krisefond eller Statstilskud, og der er ingen Grund til at paalægge Landbruget Særbeskatning for at kunne oprette Krisefond.

Der er ogsaa visse Blade, der søger at rejse Byernes Befolkning mod Landbruget. I en ledende Artikel: „Skat og Opsparing“ i „Politiken“ for 27. Maj 1943 bruges følgende Vending om Landbruget: „Udøvere af et Erhverv, hvis Indtægter er baseret paa Nationalbankens Kreditpolitik“. Bladet fremstiller Landbruget som en Klods om Benet paa det danske Samfund, som et Erhverv, der ogsaa i Krigstider skal have Statstilskud. Det er jo ingen Tilfældighed, at der findes en Parallel mellem Bladet og det ærede Medlem Hr. Rager, der sigter efter samme Maal: at faa en Særbeskatning af Landbruget. De fleste Byboere er ellers blevet klar over Landbrugets Betydning, maaske mest, naar det kniber med Butikkernes Forsyning af Landbrugsvarer, men for at rejse Byernes Modvilje mod Landbruget søger „Politiken“ at give det Udseende af, at Landbrugets Produktion hovedsagelig gaar til Eksport og til Belastning af Nationalbankens Kreditgivning. Det er fuldkommen urigtigt, og i lang Tid har Importen jo været større end Eksporten. Men ogsaa den Del, der gaar til Eksport, tjener selvfølgelig hele Samfundets Interesser ved at muliggøre Hjemførsel af livsnødvendige Importvarer. Landbrugseksporten giver saaledes paa ingen Maade Begrundelse for en Særbeskatning af Erhvervet.

Angaaende Opsparingen er Forholdet, at Lovgivningen anstrenger sig meget for at varetage den private Opsparing, men den glemmer den offentlige. Statsindtægterne